

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 19,1-10)

(Ζακχαίου, 26 Ιανουαρίου 2014)

«Ζακχαίος εζήτει ιδείν τον Ιησούν, τις εστί».

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τον Ιησού, μετά την θεραπεία του τυφλού, έξω από την Ιεριχώ, να προχωρεί και να διέρχεται την Ιεριχώ. Η Ιεριχώ, λόγω της γεωγραφικής της θέσης, μάζευε πλήθος κόσμου, ιδιαίτερα κατά την εορτή του Πάσχα. Ήταν η δεύτερη πόλη μετά τα Ιεροσόλυμα.

Λόγω των θαυμάτων και της φήμης του Ιησού μαζεύτηκε πολύς κόσμος για να τον δει και να τον ακούσει. Ανάμεσα σε αυτό το γνωστό και ανώνυμο πλήθος και ένας γνωστός σε όλους, ο αρχιτελώνης Ζακχαίος. Αυτός δεν ανήκε στην τάξη των ιερέων ή των Φαρισαίων και των Γραμματέων, αλλά ανήκε στην πιο μισητή και σιχαμερή τάξη. Αυτήν του αρχιτελώνη. Λόγω της ζωής και των πράξεών τους, ο κόσμος τους θεωρούσε απατεώνες. Αλλού από τον Κύριο χαρακτηρίζονται άρπαγες, κλέφτες, ψεύτες. Θεωρούνταν όργανα των Ρωμαίων, διότι είχαν ως εργασίατην συλλογή των φόρων. Οι τελώνες ενοικίαζαν από τους ρωμαίους τους φόρους μιας περιοχής και έπειτα εισέπρατταν αυτοί τους φόρους, μερικές φορές στο διπλάσιο ή τριπλάσιο.

Όταν, λοιπόν, ο Ιησούς περνούσε μέσα από την Ιεριχώ, ο Ζακαχαίος ήθελε να τον δει. Φαίνεται είχε ακούσει για τα θαύματα και τη μεγάλη του φήμη. Λόγω της μικρής σωματικής του διάπλασης, ανεβαίνει πάνω σε μια συκαμιλα. Γιατί όμως επιμένει τόσο πολύ να δει τον Χριστό; Εκ πρώτης όψεως, θα μπορούσαμε να πούμε ότι επιμένει από περιέργεια. Αυτή η πράξη του Ζακχαίου δεν ήταν πράξη επιπολαιότητας, αλλά αυθόρμητη. Αυτή η συμπεριφορά και επιμονή του να δει τον Ιησού τις εστί, κρύβει κάτι βαθύτερο. Το ότι αψηφά τα σχόλια και την κατακραυγή του κόσμου δείχνει ότι η συμπεριφορά του αυτή δεν ήταν από απλή περιέργεια.

Επιζητά και επιδιώκει να τον δει. Να δει ποιος είναι. Αυτό μας δείχνει ότι η θεία φλόγα που είχε μέσα στην ψυχή του δεν έσβησε, παρόλη την αμαρτωλή ζωή του. Η ψυχή επιζητά τον πλάστη και δημιουργό της. Το ότι θέλει να τον δει, δείχνει την έφεση και την δίψα για τον Θεό. Θέλει να καλύψει το κενό που του δημιούργησε η αμαρτία.

Όταν φθάνει κάτω από το δέντρο ο Ιησούς τον φωνάζει με το όνομά του. Βλέπουμε ότι και ο Ιησούς ήθελε να τον δει. Ο ιερός Χρυσόστομος μας τονίζει ότι δεν πήγε τυχαία στην Ιεριχώ, αλλά είχε τον σκοπό του:» Ζακχαίε, σπεύσας, κατάβηθι, σήμερον γαρ εν τω οίκω σου δε με μείναι». Βλέπουμε πόσο ωραία επιτυγχάνεται η μυστική επικοινωνία κάθε ψυχής με τον Πλάστη και Θεό, αλλά και την κορύφωση της αγάπης του Θεού για το πλάσμα του «ήλθε γαρ ο Υιός του ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός».

Η επίσκεψη του Χριστού στο σπίτι του Ζακχαίου έφερε ένα σεισμό ανάμεσα στο πλήθος. Δημιουργείται μια αντίδραση στο πλήθος, γιατί ο Ιησούς να δεχτεί να πάει στο σπίτι ενός αμαρτωλού. Ο Ιησούς δέχεται τον Ζακχαίο όπως είναι, με σκοπό όχι να γίνει όμοιος με αυτόν, αλλά να τον σώσει. Να τον σώσει από την φθορά και τον θάνατο που επιφέρει η αμαρτία στον άνθρωπο. Ο Ζακχαίος όχι μόνο άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του στο Χριστό, αλλά άνοιξε και την πόρτα της ψυχής του. Αποδεικνύει έμπρακτα σε όλους την μετάνοιά του, με πράξεις και όχι με λόγια. «Σταθείς δε ο Ζακχαίος είπε προς τον Κύριο: Ίδού τα ημίση των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι πτωχοίς και ει τινός τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν».

Όταν στην ψυχή του ανθρώπου φωλιάσει και ριζώσει ο Χριστός, τότε δεν έχει χώρο για την αμαρτία. Τότε έρχεται η αλλοίωση στην ύπαρξη του ανθρώπου. Για να επέλθει η σωτηρία χρειάζεται σύμπτωση δύο συναντήσεων. Αυτή του Θεού προς τον άνθρωπο και του ανθρώπου προς τον Θεό. Η πρώτη είναι δεδομένη. Αυτό που απομένει είναι η δική μας συνέργεια για τη σωτηρία μας. Ο άνθρωπος που ζει μακριά του Θεού και εκτός Εκκλησίας, μοιάζει με θηρίο αδάμαστο.

Ας αφήσουμε τον σπινθήρα της θείας φλόγας να ανάψει μέσα στην ψυχή μας και να μας θερμάνει με την παρουσία του Χριστού, όπως συνέβη και στον Ζακχαίο, ώστε να μας επιφέρει την μεγάλη αλλαγή του εαυτού μας.

